

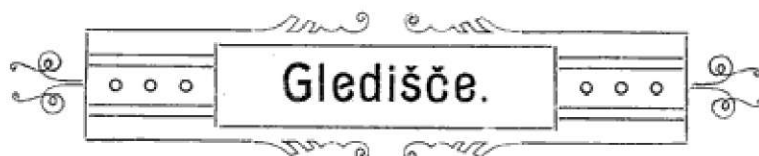
tejša trojica: dr. Gojmir Krek („Predsmrtnica II.“ za en glas in klavir), Anton Lajovic („Z daljnega je morja“, mešan zbor) in Stanko Premrl („Fuga“ za klavir). Prispevki teh treh daleč presegajo po znamenitosti prispevke vseh ostalih petih, ki hodijo po bolj ali manj običajnih, gladkih potih in ki, kakor tako resnično piše g. urednik sam, morajo vsled polovičarskih študij ostati vse svoje žive dni le boljši ali slabši diletantje in amaterji. Ravno od teh treh pričakujemo, da nam ustvarijo večje umotvore, ki bodo ime Slovencev ponesli tudi čez meje naše ožje domovine. Dosti je nas, ki „posipamo za temi tremi, kjer puste kaj prostora“.

E. Adamič.

Narodne pesmi z napevi. Nabral in uredil za štiri enake glasove Janko Žirovnik. IV. zvezek. V Ljubljani 1910. 8°. 42 str. Cena 1 K.

Žirovnik, znani, spočetka edini in vedno spretni nabiratelj narodnih pesmi, je nabral in uredil 30 narodnih pesmi ter jih podaril konzorciju „Slov. Branika“, ki jih je založil. Kazalo našteva mnogo že zelo znanih, a tudi več novih narodnih pesmi, ki jih do zdaj še nisem poznal. Vse pesmi so preprosto in narodnemu petju primerno postavljene ter jih kar najtopleje priporočamo pevskim zborom, dijakom in sploh ljubiteljem narodne pesmi. Z nakupom pa izvrše tudi rodoljubno delo v korist naši šolski družbi.

E. A.

Slovensko gledišče v Ljubljani. Drama. Za „Tajfunom“, tem slavo-spevom japonskemu domoljubju in heroizmu, je prišel na naš oder „Moloh“, tridejanska tragedija, ki jo je spisal Polrus Lev G. Birinski, poslovenil pa Etbin Kristan. To vam je res tragedija, ne toliko posameznega junaka, kakor je n. pr. Saša ali Vasja ali sam stari Ramusov, temveč je žaloigra ruske revolucionarne misli, zakaj ideja ji je nezmiselnost človeškega napa, uničiti s pogromi (izgovori pagróm, ne pogróm, kakor je bilo na odru čuti), z umori in revolucijo obstoječo socialno-politično obliko. Poedini mladi ljudje, prožeti od nezadovoljstva z obstoječimi razmerami, hočejo nasilno premeniti vse javno položenje, z bombami hočejo človeštvu prinesiti rešitev in srečo, a to človeštvo je kakor malik, ki se da oboževati, a pri tem zahteva žrtev baš od tistih, ki ga obožujejo. Birinskega drama je izborna zgrajeno delo. Glavna oseba, Saša, je nekak moderni Hamlet, ki je poklican, ali bolje rečeno, določen za veliko nihilistovsko podjetje, da bi umoril gubernatorja; zaprt je bil v ječi, rešen z velikimi žrtvami, ki so stale krvi in denarja, a ko pride do tega, da bi naj izvršil nasilni čin, tedaj klone: v samoti ječe se je zavedel brezumnosti teroristnih načrtov v prospch človeštva; „človeštvo“ mu je le fraza, ničev fantom, „moloh“, ki vabi in mika, vara in slepi, končno pa „reševalca“ omami in požre. Tega se je Saša zavedel in v tem prepričanju hoče tudi ravnati: dočim hrumi zunaj po ulici pogrom in pleše revolucija svoje krvave orgije, ždi on v kleti svojega doma v družbi svojcev, ki trepečejo v blaznem strahu, ždi in molči, nato se dvigne in hrope silen monolog, izraz svojega duševnega boja; odpoveduje se Molohu, a končno ga ta vendar osvoji; tudi Sašo prevzame revolucionarno okolje, z bombo hoče iti nad gubernatorja, da bi uničil njega in — sebe;